

1. עצאם ברכה, ת.ז. [REDACTED]
2. עמותת "גישה- מרכז לשמירה על הזכות לנוע"

ע"י ב"כ עוה"ד מוריה פרידמן שריר; אסנת כהן-ליפשיץ; סיגי בן ארי; מונא חדאד
מעמותת "גישה – מרכז לשמירה על הזכות לנוע"
רחוב הרכבת 42 תל אביב
טלפון: 03-6244120, פקס: 03-6244130

העותרים

- נגד -

1. שר הביטחון
2. מתאם פעולות הממשלה בשטחים
3. מינהלת התיאום והקישור (עזה)

ע"י ב"כ עו"ד ממחלקת הבג"צים, פרקליטות המדינה
רח' צלאח א-דין 31, ירושלים
טלפון: 02-6466590, פקס: 02-6467011

המשיבים

עתירה דחופה למתן צו-על-תנאי

בית המשפט הנכבד מתבקש בזאת ליתן צו-על-תנאי המופנה כנגד המשיבים, והמורה להם לבוא וליתן טעם **מדוע לא** יחזרו בהם מהחלטתם מיום **3.12.2020** ויאשרו את בקשתו של העותר לקבל היתר כניסה לרצועת עזה, לצורך השתתפות באָבָל על אמו.

בשל הדחיפות בקבלת מענה, ובשל אופיה ההומניטארי של הבקשה, לעתירה זו נלווית בקשה לקיום דיון דחוף. בנוסף, מתבקש בית המשפט הנכבד לחייב את המשיבים בהוצאות העותרים, לרבות שכ"ט עו"ד, בצירוף מע"מ כדין.

ואלו נימוקי העתירה :

הצדדים לעתירה

1. **העותר 1** (להלן: **העותר**) הוא אזרח ישראלי בן [REDACTED], אשר שכל את אמו [REDACTED] [REDACTED], ת"ז [REDACTED], בערב 1.12.2020, ברצועת עזה.
2. **העותרת 2** עמותת "גישה - מרכז לשמירה על הזכות לנוע" (ע"ר) (להלן: **עמותת גישה**) הינה עמותה ישראלית, שמטרתה להגן על זכויות אדם בישראל ובשטחים הנתונים לשליטתה, ביניהן הזכות לחופש התנועה.
3. **המשיב 1** (להלן: **שר הביטחון**) הינו הממונה על הצבא מכוח חוק יסוד: הצבא.
4. **המשיב 2** (להלן: **מתאם פעולות הממשלה בשטחים** או **המתפ"ש**) הוא גוף הכפוף למשרד הביטחון והינו האחראי על יישום מדיניות ממשלת ישראל בשטחים הכבושים. המתפ"ש הוסמך על ידי המפקד הצבאי להנפיק היתרי כניסה ושהייה לתושבים ואזרחים ישראלים ברצועת עזה.
5. **המשיב 3** (להלן: **מת"ק עזה**) כפוף למשיב 2 וממונה על יישום המדיניות האזרחית של ממשלת ישראל ברצועת עזה. המשיב 3 אמון על בחינה, אישור והנפקה בפועל של היתרי כניסה לישראל לתושבי עזה, וכן גם היתרי כניסה לרצועת עזה לישראלים.

התשתית העובדתית

6. העותר 1, הוא אזרח ישראלי אשר מתגורר [REDACTED]. הוא אב [REDACTED] ילדים וסבא לנכדים. משך שנים נמנעה מהעותר האפשרות לפגוש את אמו, בשל הסגר המוטל על רצועת עזה. בתחילת השנה התדרדר מצבה הרפואי של אמו והוא לא יכול היה לבקרה [REDACTED], [REDACTED], אך אז הוטל סגר הקורונה על רצועת עזה. למעשה, הפעם האחרונה שהעותר ראה את אמו, הייתה לפני כעשור.
7. בערבו של יום 1.12.2020 התבשר העותר כי אמו אשר התגוררה ברצועת עזה הלכה לעולמה והיא בת 89 שנים.
8. למחרת היום, 2.12.2020 העותר 1 יצא מביתו [REDACTED] והגיע למעבר ארז, מתוך תקווה להספיק וללוות את אמו בדרכה האחרונה. במקביל, ולאור בקשת גורמי המשיב 3, נשלחה בקשה מטעם העותרת 2, לאשר את כניסתו.
- העתק בקשת העותרת 2 לאשר את כניסת העותר 1 ביום הלוויה, כולל נספחים, מצ"ב ומסומן נספח ע/1
9. הבקשה לא נענתה עד לשעות אחר-צהריים והעותר נאלץ לשוב לביתו.

10. למחרת, ביום 3.12.2020 התקבלה תשובת המשיבים במסגרתה סורבה בקשתו של העותר "לאור אי עמידה בקריטריונים ליציאת ישראלים לרצועת עזה..."

העתק תשובת המשיבים מיום 3.12.2020 מצ"ב ומסומן נספח ע/2

11. מיד עם קבלת התשובה במשרדי העותרת 2, יצרה העותרת 2 קשר טלפוני עם המשיב 3 בבקשה לשקול את הבקשה מחדש, זאת לאור התייחסות המדינה בפני בית המשפט למקרים של יציאה ללוויה, מהם ניתן ללמוד שבקשות להשתתף בלוויה, הן במסגרת הקריטריונים לתנועת אנשים, גם בימים אלו. נציגת המשיב 3 השיבה כי תבדוק את הבקשה.

12. ביום 6.12.2020, לבקשת המשיב 3, נשלח מייל בעניין. מאוחר יותר, במהלך שיחה טלפונית בין הצדדים, הודיע נציג המשיב 3 שהמשיבים עומדים על הסירוב ומאוחר יותר באותו היום שלחו את תשובתם בכתב.

העתק תשובת המשיבים מיום 6.12.2020 מצ"ב ומסומן נספח ע/3

בחינת בקשות להיתרים על רקע מגיפת הקורונה

13. להשלמת התמונה, תובא בתמצות תמונת המצב בנוגע לבחינת ואישור בקשות תושבי רצועת עזה בעת הזו, נוכח מגיפת הקורונה.

14. בחודש מרץ הוטל על רצועת עזה סגר פורים. בסיומו ובהמשך ישיר לו, הוטל על הרצועה סגר בשל מגפת הקורונה.

15. התפרצות נגיף הקורונה קרתה במקביל בישראל ובגדה המערבית. ברצועת עזה, אשר עליה הושת הסגר המחמיר ביותר כבר במרץ, התפרצה הקורונה בחודש אוגוסט בתוך הקהילה. עם זאת, קיימים הבדלים תהומיים בין הדרכים בהן מתמודדת ישראל עם המגיפה בשני חלקיה של הטריטוריה הפלסטינית.

16. בגדה המערבית משתנה המדיניות תדיר, בהתאם להערכות מצב שמבצעים הגורמים השולטים ברצועה. כך למשל, פורסמה באתר המשיב 1, ביום 7.9.2020 ידיעה שכותרתה "חזרת הפועלים הפלסטינים למתכונת עבודה חד-יומית בישראל"

זמין בקישור <https://www.gov.il/he/departments/news/palesitnianworkersinkalandiaheb>

להבדיל, ברצועת עזה, הזמן כאילו עצר מלכת. בפרסומי המשיב 1 נאמר שוב שוב, מאז ראשית הסגר ועד היום, שמעבר ארז סגור למעט ליציאת חולים לטיפולים מצילי חיים (ר' למשל פרסום מיום 17.9.2020 באתר המשיב 1 בעמוד נושא הכותרת " גם בקורונה : נכנסים במעבר ארז לטיפולים מצילי חיים ", זמין בקישור

(<https://www.gov.il/he/departments/news/patientsenterthrougherezcrossing>).

17. בחודש אוגוסט פרסמה המדינה את מסמך "מדיניות הסגר ביחס לכניסתם של תושבי רצועת עזה לישראל ולאיו"ש", המפרט את שני המקרים היחידים בהם יורשה מעבר מרצועת עזה. אף אחד מהקריטריונים אינו נוגע לתנועת ישראלים.

העתק מסמך המדיניות מיום 12.8.2020 מצ"ב ומסומן נספח ע/4

18. עם זאת, טיפין טיפין, ולאחר פניות ועתירות של העותרת 2, החלו המשיבים לבחון ולאשר בקשות כניסה ויציאה בין ישראל ורצועת עזה גם במקרים שאינם יציאה לטיפול רפואי מציל חיים בלבד ובכלל זאת כניסה לרצועת עזה של נשים ישראליות הנשואות לתושבי הרצועה ומתגוררות שם (ר' בג"ץ 2442/20 אלטייף ואח' נ' אלוף פיקוד דרום ואח'); בקשות ליציאה מרצועת עזה לצורך חזרה לבית בחו"ל (ר' עת"מ 23943-08-20 ודיה נ' מתפ"ש ואח'); בקשות חזרה לגדה (ר' עת"מ 57422-06-20 ח'אטר נ' מתפ"ש ואח' ובעת"מ 17561-07-20 נברץ נ' מתפ"ש ואח') וכן חזרה לרצועת עזה מירדן (עת"מ 54435-07-20 כרנז ואח' נ' מתפ"ש ואח', עת"מ 55215-08-20 מצרי נ' מתפ"ש ואח' ולאחר קבלת טיפול רפואי ר' עת"מ 2211-09-20 מחמוד ואח' נ' מתפ"ש ואח', עת"מ 23352-08-20 אבו גאמע נ' מתפ"ש ואח').

בג"ץ 2442/20

19. ביום 29.3.2020 התקבלה במשרדי עמותת "גישה" הודעת שכותרתה "איסור יציאת ישראלים לרצועת עזה – מאבק בנגיף, הקורונה" ובה נמסר כי "בהתאם להחלטת שר הביטחון והנחיית מתאם פעולות הממשלה בשטחים, לא תתאפשר יציאת ישראלים לרצועת עזה עד להודעה חדשה. זאת, כחלק מהצעדים למאבק בהתפשטות נגיף הקורונה. משכך, בקשות להנפקת היתרים למעבר ישראלים לרצועת עזה לא ייבחנו עד להודעה חדשה. יובהר כי האמור לעיל מתייחס גם לבקשות שהתקבלו טרם ההנחייה." החלטה זו מעולם לא פורסמה ולא נודע האם ומתי היא נבחנה בשנית.

העתק הודעת המשיבים מיום 29.3.2020 מצ"ב ומסומן נספח ע/5

20. בעקבות הודעה זו הוגשה כנגד ההחלטה עתירה לבג"ץ ביום 7.4.2020, בשמם של ארבעה אזרחיות ואזרחים ישראלים, הנשואים לתושבי הרצועה ואשר מרכז חייהם ברצועת עזה. בעתירה נטען בין היתר, כי החלטת שר הביטחון פוגעת אנושות בזכויות יסוד של העותרות והעותרים וכי ההחלטה היא גורפת וקובעת איסור כולל ומוחלט וכי הסירוב לבחון בקשות פרטניות אינו סביר באופן קיצוני.

21. לאחר הגשת העתירה, ובעקבותיה הורשו העותרים והעותרות לצאת מישראל לרצועת עזה. המדינה הבהירה שהעותרים ידרשו לשהות בבידוד בייתי ולא תתאפשר יציאתם לרצועה פעם נוספת. העותרים אף הוחתמו על התחייבות כאמור.

22. בפסק דינו של בית משפט נכבד זה, נקבע שהעתירה תמחק לאחר שהעותרים קיבלו את מבוקשם. פסק הדין נחתם במילים: "...חזקה על המשיבה 3 [הוא המשיב 3 דכאן] כי כפי שציינה בתגובתה, תוסיף לדון במקרים חריגים המובאים לפתחה".

23. ואכן, מאז התקבל פסק הדין בעתירה, נבחנות ומאושרות בקשות יציאה לרצועת עזה במסגרת נוהל משפחות חצויות, כעניין שבשגרה.

24. בנוגע לכניסה ויציאה לצורך השתתפות באָבָל כבר בספטמבר הצהירו המשיבים בפני בית המשפט במסגרת עת"מ 133161-09-20 עומר שוא נ' מתפ"ש ואח', שבקשות להשתתפות בלוויה, נשקלות כבקשות ברף

הומניטארי גבוה, ואינן מסורבות באופן אוטומטי. ואכן, בקשות כאלו מאושרות הן לצורך כניסה לישראל
מרצועת עזה, והן לצורך כניסה לרצועת עזה, מחלקה השני של הטריטוריה הפלסטינית, דרך ישראל.

העתק העמוד הרלוונטי מפרוטוקול הדיון בעת"מ 133161-09-20 מצ"ב ומסומן נספח ע/6

העתק דוגמא לבקשה לכניסה לרצועת עזה לצורך השתתפות באבל מיום 11.11.2020 מצ"ב ומסומן נספח
ע/7

העתק דוגמא לבקשה לכניסה לישראל מרצועת עזה לצורך השתתפות באבל מיום 11.10.2020 מצ"ב ומסומן
נספח ע/8

25. למרות האמור, המשיבים סירבו לאפשר את מעברו של העותר לרצועה בנסיבות זהות בהן אושר מעברם
של פלסטינים חרף העובדה שבקשתו נמצאת ברף ההומניטארי הגבוה ביותר, וחרף חובותיה החוקיות
והחוקתיות כלפי אזרחיה.

26. העותר נמצא במצוקה ממשית של אדם אשר איבד את אמו, כאשר אינו לצידה. מדובר בבקשה הומניטארית
מהמעלה הראשונה, שמצויה ברף הגבוה של דחיפות. למרות זאת, המשיבים סרבו את הבקשה כלאחר יד,
פעם אחר פעם. מכאן עתירה זו.

הטיעון המשפטי

המסגרת הנורמטיבית

27. לאחר ה"התנתקות" נקבע בחוק כי כל ישראלי המבקש להיכנס לרצועת עזה צריך לקבל היתר ממפקד פיקוד
דרום (סעיף 24(א) לחוק יישום תכנית ההתנתקות, תשס"ה-2005). מחוק זה נגזרו קריטריונים המתירים
את כניסתם לרצועת עזה של ישראלים, אם יש להם קרובי משפחה ברצועה, וזאת רק במקרים שהוגדרו
כ"צורך הומניטארי חריג": ביקור חולה במצב קשה, השתתפות בלווייה או חתונה ו"משפחות חצויות"
(ישראלים הנשואים לתושבי עזה). הכניסה והשהייה בעזה לפי הקריטריונים הללו מתאפשרת רק למי
שנחשב לקרוב משפחה מ"דרגה ראשונה" של תושב עזה אותו הוא מבקש לבקר ולנלווים של המבקר - ילדיו
הקטינים שמתחת לגיל 16.

28. קריטריונים אלו נקבעו בשני מסמכי מדיניות כלליים - "נוהל טיפול בבקשות ישראלים ליציאה מישראל
לרצועת עזה- משרד ישראלים" ומסמך מתפ"ש שכותרתו "סטאטוס הרשאות", המתעדכנים מפעם לפעם.
לצד מסמכים אלו פורסמו במרוצת השנים מספר נהלים הנוגעים לכניסת ישראלים לרצועת עזה ולאופן
מעברם במעבר ארז.

העתק העמודים הרלוונטיים ממסמך "סטאטוס הרשאות" מעודכן ליום 6.9.2020 מצ"ב ומסומן נספח
ע/9

העתק העמודים הרלוונטיים במסמך "מדיניות תנועת אנשים בין מדינת ישראל לרצועת עזה" משנת 2011
מצ"ב ומסומן נספח ע/10

לסטטוס הרשאות המלא:

<http://www.gisha.org/UserFiles/File/LegalDocuments/procedures/general/50.pdf>

לנוהל "טיפול בבקשות ישראלים ליציאה מישראל לרצועת עזה- משרד ישראלים":

<http://gisha.org/UserFiles/File/Legal%20Documents/171.pdf>

29. בעניינו, אין חולק כי בקשתו של העותר להשתתף באבל על מות אמו עומדת בקריטריונים של יציאת ישראלים לשטח רצועת עזה, כקבוע בסעיף 7.ג.1.ב. לפיו:

"יציאה במקרה של צורך הומניטארי חריג:

...

יציאת ישראלים לרצועת עזה לצורך השתתפות בלוויה או בחתונה של קרוב משפחה מדרגה ראשונה כולל סבים וסבתות"

וכי מסמך המדיניות להתמודדות עם התפרצות הקורונה, אינו מתייחס לאזרחי מדינת ישראל. אף על פי כן, בחרו המשיבים להתכחש לקריטריון זה והשיבו כי הבקשה אינה עומדת בקריטריונים.

30. ודוק: בקשתו של העותר עומדת בקריטריונים הצרים ליציאת אזרחי ותושבי ישראל לרצועת עזה. על פי פרסומי המשיבים, הקריטריונים הללו לא השתנו גם בעת הזו ואף מדיניות לא פורסמה תחת הקריטריונים הקיימים, כפי שנעשה כלפי תושבי רצועת עזה. בנוגע לישראלים, מותרת כניסתם לרצועת עזה, במסגרת "משפחות חצויות". בנוגע לקריטריון השתתפות באבל, כפי שפורט לעיל, המשיבים מאשרים בקשות על בסיס קריטריון זה. מכאן, שהטעם לסירוב הבקשה, כאילו שאינה עומדת בקריטריונים, לא סביר.

החלטה גורפת ובלתי מידתית והפרת חובה מינהלית

31. גם האינטרס החשוב העומד בבסיס החלטת המשיבים – "מאבק בנגיף הקורונה" – אינו יכול להצדיק את הפגיעה הקשה הנוספת בחיי המשפחה של העותר, ולמנוע ממנו לממש את הזכות לחיי משפחה, דווקא בצוק העיתים, לאחר שהתייחס מאמו. האינטרס החשוב אינו מבטל את חובת המשיבים לבחון ולשקול בכובד ראש כל בקשה ולתת לה מענה ענייני ומנומק.

32. על כל רשות מינהלית מוטלת החובה להפעיל שיקול דעת גם כאשר היא פועלת בהתאם להנחיות ולנהלים שקבעה לעצמה. בכל בקשה המובאת בפניה, על הרשות לבחון אם נסיבות המקרה אינן מחייבות סטייה מהנהל שגיבשה (יצחק זמיר, **הסמכות המנהלית**). הלכה היא שאסור לרשות המינהלית לדחות בקשה המונחת לפניה רק בהסתמך על אותן הנחיות פנימיות שקבעה לעצמה:

... הלכה שנתקבלה ומסורה היא: רשות אשר קנתה שיקול דעת אסור לה לדחות בקשה המונחת לפניה אך בהסתמכה על הנחיות פנימיות שקבעה לעצמה, **ושומה עליה לבדוק כל בקשה ובקשה לגופה, תוך שהיא בוחנת אותה לאור אותן הנחיות... הלכה זו מקובלת מכבר, ובית המשפט לא נלאה מהזכירה שוב ושוב... והנה, כדי שרשות תוכל למלא חובתה זו כראוי, חייבת היא לאפשר לנאשם בכוח העלות עניינו לפניה" (בבג"ץ 5537/91 אפרתי נ' אוסטפלד, פ"ד מו(3), 501, פס' 24 לפס"ד)**

33. הלכה זו יפה שבעתיים כאשר מדובר בבקשות הומנטאריות שבבסיסן זכויות חוקתיות ועקרונות יסוד.

34. בפרשת **עדאלה** קבע בפסק דינו הנשיא ברק (כתוארו אז), כי פגיעה בזכות יסוד תהיה חשודה בחוסר מידתיות אם היא נעשית על בסיס גורף ולא על בסיס של בחינה אינדיבידואלית:

הצורך לנקוט באמצעי שפגיעתו פחותה, מונע לעתים קרובות את השימוש בהסדר גורף (flat ban). הטעם לכך הוא שברבים מהמקרים השימוש באמת מידה פרטנית-אינדיבידואלית משיג את התכלית הראויה תוך שימוש באמצעי שפגיעתו בזכות האדם פחותה. עקרון זה מקובל בפסיקתו של בית המשפט העליון (ראו פרשת בן-עטיה, עמ' 15; פרשת סטמקה, עמ' 779). באחת הפרשות ... ציינתי כי: המעביד יתקשה לקיים את 'מבחן הפגיעה הקטנה יותר', אם אין לו נימוקים כבדי משקל, שיש בהם כדי לשכנע כי מבחן אינדיבידואלי ימנע הגשמתה של המטרה הראויה אותה הוא מבקש להגשים (בג"ץ 6778/97 האגודה לזכויות האזרח בישראל נ' השר לבטחון פנים, פ"ד נח(2), 358, עמ' 367).

35. במקרים מסוימים פסל בית המשפט מדיניות או החלטה של רשות מינהלית, שהייתה גורפת ומנעה בחינה פרטנית של כל מקרה ומקרה. כך בבג"ץ 6778/97 **האגודה לזכויות האזרח בישראל נ' השר לבטחון פנים**, פ"ד נח(2) 358, 367 (2004); בג"ץ 5627/02 **סייף נ' לשכת העיתונות הממשלתית**, פ"ד נח(5) 70 (2004) (להלן: **עניין סייף**) ועוד.

36. בעניין סייף קבע בית המשפט כי הסירוב לתת תעודות עיתונאי לכלל התושבים הפלסטינים, מבלי לבחון את בקשותיהם באופן פרטני, חורג מעקרונות הסבירות והמידתיות שהמדינה חבה בהם. יפים לעניינו, בשינויים המתחייבים, הדברים שנאמרו שם:

הסירוב הטוטלי להעניק תעודות עיתונאי לפלסטינים תושבי האזור...מלמד כי מלאכת האיזון בין שיקולי הביטוי והמידע לשיקולי הביטחון לא נעשתה כלל, ועל-כל-פנים האיזון שנעשה אינו כדין...**סירוב ללא כל בדיקה אינדיבידואלית** להעניק תעודת עיתונאי בשל מסוכנות אינהרנטית של כל העיתונאים הפלסטינים תושבי האזור – לרבות אלה הזכאים להיכנס לישראל ולעבוד בה – **הוא האמצעי הפוגעני ביותר האפשרי**. אמצעי זה פוגע בצורה חזקה באינטרס לעיתונות חופשית, פגיעה שהיה ניתן למונעה על-ידי בדיקות ביטחוניות אינדיבידואליות" (סעיף 7 לפסק הדין, הדגשות של הח"מ).

37. זאת, כאשר אין בפרסומי המשיבים להעיד על כך שהקריטריון על פיו הגיש העותר את בקשתו, אינו בתוקף.

החלטה בלתי סבירה באופן קיצוני

38. החלטה סבירה היא החלטה המתבססת על כלל השיקולים הרלוונטיים בנסיבות העניין ומאזנת ביניהם באופן שניתן לכל אחד מהם משקלו הראוי:

החלטה מינהלית תיחשב להחלטה סבירה אם קבלתה היתה תוצאה של איזון בין שיקולים ואינטרסים רלוונטיים שונים, ואם ניתן לשיקולים אלה משקל הולם בנסיבות העניין. כפי שנאמר בעבר "סבירות היא לעולם פועל יוצא של הגורמים הרלוונטיים ושל

המשקל הראוי שיש ליתן להם ביחסיהם הפנימיים. מושג הסבירות מניח תפיסה פלורליסטית, המכירה בקיומם של מספר שיקולים ראויים והמבקשת לאזן ביניהם על ידי מתן משקל 'ראוי' ליחסים הפנימיים שביניהם ... החלטה עלולה להיות פגומה, אפילו שקלה הרשות שיקולים ענייניים בלבד ולא בא זכרו של שיקול זר בין שיקוליה, אם האיזון הפנימי בין השיקולים, והמשקל היחסי שניתן לכל שיקול, היו מעוותים (בג"ץ 1027/04 פורום הערים העצמאיות נגד מועצת מקרקעי ישראל (9.6.2011), סעיף 42 לפסק דינה של השופטת ארבל).

39. החלטת המשיבים לוקה בחוסר סבירות קיצוני, שכן, כעולה מהחלטתם, המשיבים לא שקלו בטרם קבלתה את כלל השיקולים הרלוונטיים לעניין, ואם שקלו, לא נתנו להם את המשקל הראוי. מההחלטה עולה כי בקשתו של העותר, ללוות את אמו בדרכה האחרונה, והזכות החוקתית לחיי משפחה העומדת בבסיס הקריטריון, לא נלקח בחשבון או לא ניתן לו המשקל הראוי. זאת, מקום בו **בקשות אחרות להשתתפות באבל על מות קרוב משפחה, נבחנות ומאושרות כאשר מוגשות בידי תושבי הרשות הפלסטינית.**

40. המשיבים לא פרסמו מדיניות המבטלת את הקריטריון עבור אזרחי ישראל, אך קיבלו את החלטתם על בסיסה ומבלי לערוך איזון ראוי בין טעמיה לבין זכויות חוקתיות, מצבם הייחודי של ישראלים אשר משפחתם חיה ברצועת עזה והנסיבות הפרטניות של כל משפחה ומשפחה. לכן החלטתם לוקה בחוסר סבירות קיצוני. גם האפליה לרעה של אזרחי ישראל, מבלי שקיים שוני רלוונטי בין המבקשים להיפרד מקרוביהם בדרכם האחרונה, מעיד על חוסר סבירות קיצוני.

סיכום

41. מן העותר, אזרחי ישראלי, נמנעת זכות בסיסית להשתתפות באבל על מותה של אמו, מניעה אשר פוגעת בזכות חוקתית וחוקית של העותרת לחיי משפחה. סיבת המניעה, אי עמידה בקריטריונים, אינה מעלה שיקולים כבדי משקל כנגד הזכות הנפגעת ואף אינה נכונה, שכן בקשת העותרת מעוגנת בקריטריונים של המשיבים.

42. לאור האמור מתבקש בית המשפט הנכבד ליתן צו על תנאי כמפורט ברישא, ולחייב את המשיבים בהוצאות העותרות, לרבות אגרת בית משפט ושכ"ט עו"ד כדין.

7.12.2020

מוריה פרידמן שריר, עו"ד
ב"כ העותרים